

Tillægsskat ikke kan svares af et Beløb, der er større end det, hvoraf der svares den Indkomstskat, til hvilken den er et Tillæg. Jeg tror derfor, at Flertallet og jeg ere enige med Hensyn til, hvorledes man i Realiteten skal forholde sig saavel med Hensyn til Fradrag som med Hensyn til det andet Forhold, der omhandles i den ny § 12, nemlig hvorledes Skatteyderen skal forholde sig med Hensyn til Fradrag i Bruttoindtægten af Gæld og andre Poster, som han er berettiget til at fradrage. Jeg maa dog mene, at det ikke er lykkedes Flertallet at finde i § 12 det rigtige Udtryk for det Forhold, som saaledes finder Sted. Jeg tror ikke, at denne Bestemmelse, der her er foreslaaet, er brugelig. Naar man vil affatte denne Bestemmelse, maa man først og fremmest have for Øje, hvorledes man vil indrette sin Selvangivelse. Selvangivelsesblanketten maa for det første rette det Spørgsmaal til den paagældende Skatteyder: Hvor stor har din Nettoindtægt været, altsaa det samme Spørgsmaal, som der rettes i Kjøbenhavn til alle Skatteydere. Det er altsaa Nettoindtægten, der spørges om, men ikke om Bruttoindtægten og heller ikke om Gælden, og det er et meget væsentligt Punkt, thi hvis man spørger Skatteyderne om deres Gæld, kan man være sikker paa, at der vil være Vrangvilje til Stede i allerhøjeste Grad med Hensyn til Selvangivelse. Det er det første Spørgsmaal. Det andet Spørgsmaal, man maa gøre efter det foreliggende Forslag, er, hvor meget der skal komme i Afdrag i Henhold til § 8, eller rettere sagt, man skal spørge den paagældende, om han har Børn under 15 Aar, og i saa Tilfælde hvor mange. Endelig for det tredje maa man spørge ham om, hvor store hans Kapitalindkomster have været. Det er disse tre Spørgsmaal, som Selvangivelsen skal besvare, men heller ikke flere. Naar man nu vil give en Bestemmelse om, hvorledes Nettoindkomster og Kapitalindkomster skulle beregnes, saa maa der være en Bestemmelse til Vejledning for vedkommende Skatteydor selv, thi det er ham, der skal foretage Beregningen, hvorimod Spørgsmaalet om, hvorledes Fradraget i Henhold til § 8 skal ske, er en Vejledning for Ligningsmyndighederne, thi det anser jeg for givet, at man kan ikke overlade Skatteyderen selv at gøre dette Fradrag, det maa overlades til Ligningsmyndighederne. For saa vidt er det allerede en Mangel ved den ny § 12, fordi den stiller Fradraget i Henhold til § 8 som Hovedregel og ikke udfører Reglen

nærmere for Skatteyderne, som først og fremmest skulde have en Vejledning gennem Loven. Men naar man følger den Regel, som her er given, vil man se, at den vil være uanvendelig for Skatteyderne med Hensyn til Besvarelsen af det første Spørgsmaal om deres Nettoindkomst. Jeg vil nævne et Eksempel, og det er et Eksempel, jeg har valgt med Flid, naturligvis for at vise, hvorledes man ikke kan bruge Bestemmelsen. Hvis man tager en Skatteyder med en Bruttoindtægt af 10,000 Kr., en Kapitalindkomst af 6,000 og en Gæld af 1,000 Kr., saa skal han, efter den Vejledning, som den ny Skattelov giver ham, begynde med at fradrage Kapitalindkomsten fra Bruttoindtægten, det er altsaa 6,000 fra 10,000, hvilket giver 4,000, og derfra skal han saa fradrage Gælden, 1,000, og tilbage bliver saa 3,000 Kr. Men disse 3,000 ere ikke Svar paa noget som helst. Vil man saa have Nettoindtægten frem, saa maa han gøre den underlige Operation, at han maa lægge Kapitalindkomsten til igen, $6,000 + 3,000 = 9,000$, men saa vil man ganske vist hurtig, naar man har gjort Regnestykket, opdage, at man kunde være kommen lettere dertil ved straks at trække de 1,000 Kroners Gæld fra de 10,000 Kroners Bruttoindkomst. Jeg tror derfor ikke, at denne Regel kan anvendes. Den er prøvet, det tvivler jeg ikke paa, men den er prøvet af Udvalget paa det Tilfælde, at Gælden er større end Kapitalindkomsten, og saa stiller det sig noget anderledes, men selv da vil jeg holde paa, at man ikke kommer til en klar Besvarelse af det Spørgsmaal, som her er Tale om. Jeg henstiller dette Spørgsmaal til Overvejelse mellem 2den og 3dje Behandling. Jeg tror for mit Vedkommende, at man kan gøre Sagen meget simpel ved blot at opstille den Regel, at Kapitalindkomstskatten i intet Tilfælde betales af større Kapitalindkomst end den, der er lig Nettoindkomsten, og at hvis Kapitalindkomsten er mindre end Nettoindkomsten, betales Tillægsskatten af det fulde Beløb. Hvis man stiller den Regel op, som i og for sig er korrekt og klar, kan man nemlig henviser til, at saa ville Afdragene efter §§ 6 og 8 udelukkende ske ved Beregningen af Nettoindkomsten, men de komme slet ikke frem ved Beregningen af Kapitalindkomsten. Gaar man den Vej, opnaar man den Fordel, som jeg tillægger ikke ringe Vægt, at i det ikke sjældne Tilfælde, hvor Kapitalindkomsten er væsentlig større end Nettoindkomsten — og det vil den kunne være, naar paagældende har Gæld at fra-